

ΟΙ ΦΟΡΑΔΕΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Γιάννης Υφαντής

Με την κατάληψη της Κύπρου, ένωσε πάνω στο σώμα του ο ελληνικός λαός τον πόνο και την ταπείνωση της βι-
 ασμένης Μεγαλονήσου. Την Κύπρο, δεν θα μπορούσαν να τη βιάσουν οι Τούρκοι, αν δεν την κρατούσαν γερά, από χέρια και πόδια, οι Αμερικανοί, οι Εγγλέζοι, κι όλοι οι μεγαλόσχημοι της Δυτικής Ευρώπης, μα και η Ελλάδα, κρυμμένη πίσω από διάφορα προσώπεια: έκπληξης, αποτροπιασμού, συμπόνιας... Μαζί κι αυτή κρατούσε την Κύπρο για να τη βιάζουν οι Τούρκοι. Η Ελλάδα; Τρόπος του λέγειν: Ενώ οι ελληνικές κυβερνήσεις: Χουντικές, «δημοκρατικές», «σοσιαλιστικές», που παίρνουν η μια από την άλλη τη σκυτάλη των Αμερικανών και των άλλων γνωστών και άγνωστων Εταιρειών.

Ύστερα ήρθαν οι βιασμοί των παραβιάσεων. Και μετά η ατίμωσή με τα Ίμια. Για να προχωρήσει η βαριά σκιά του τρόμου και του εξευτελισμού πάνω από το Αιγαίο. Και μετά η ατίμωση μέσω της παραδόσεως του Οτσαλάν. Τι σημασία έχει αν μόνο πέντε εγκάθετοι παραδίδουν τον Οτσαλάν; Σημασία έχει πως το έκαναν της Ελλάδας οι εγκάθετοι, που εκλέγονται τάχα μου από τον ελληνικό λαό. Έτσι, τι κι αν μόνος αυτός ο λαός κατατρόμαξε πριν δύο αιώνες την Οθωμανική αυτοκρατορία; Τι κι αν μόνος αυτός νίκησε τη φασιστική Ιταλία; Τι κι αν μόνος αυτός κράτησε στα σύνορα για μήνες τους παντοδύναμους Ναζί; Τώρα είναι κι αυτός ένας από τους λαούς που παραδίδει ήρωες, που βοηθά φασιστικές κυβερνήσεις, που παίρνει εμμέσως μέρος σε γενοκτονίες.

Και βέβαια το αίσθημα αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας του ελληνικού λαού, όλο και κατακυλά. Συμμετοχή του ελληνικού στρατού στο ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ των εταιρειών, και των βιομηχανιών όπλων. Που θέλουν συνένοχους στους κερδοφόρους πολέμους, τους κερδοφόρους βομβαρδισμούς, το κερδοφόρο αίμα, τον κερδοφόρο πόνο, την κερδοφόρα δυστυχία.

Και το αίσθημα αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας του ελληνικού λαού κατακυλά ακόμα περισσότερο καθώς, μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ελλάδα γίνεται η χώρα με τα περισσότερα σκουπίδια, η χώρα με τους περισσότερους μετανάστες, η χώρα με τους χαμηλότερους μισθούς, η χώρα με τους πιο διεφθαρμένους πολιτικούς, η χώρα με τους πιο διεφθαρμένους ιερωμένους, τους πιο διεφθαρμένους δικαστικούς, τους πιο διεφθαρμένους δημόσιους υπαλλήλους. Είναι αδύνατο να πας σε δημόσια υπηρεσία και, μία φορά στις δύο, να μη φτάσεις στα πρόθυρα εγκεφαλικού, να μη μαλώσεις άγρια με τον ηλίθιο, απ' το παράθυρο μπασμένο «υπάλληλο», που σε αντιμετωπίζει με την αλαζονεία και το ύφος σαράντα Παττακών κι εξήντα Παπαδόπουλων.

Όταν όλα τούτα συμβαίνουν, ο λαός, μη έχοντας πια συγκεκριμένο κι ορατό εχθρό, για να τον πολεμήσει και να σωθεί, καταντά να γίνεται, αυτό που οι χαιρέκακοι για δεκαετίες προσπαθούσαν να γίνει. Καταντά να γίνεται ένας άθλιος λαός. Ένας πολτός που μπορεί να δεχτεί τους πάντες και τα πάντα.

Και βέβαια, όλο αυτό που συνέβη με τον ελληνικό λαό τα τελευταία 40 χρόνια, όλη αυτή η επιτυχημένη μετάλλαξη προς την αθλιότητα, μου θυμίζει τις φοράδες του Πλούταρχου:

Σε μια περιοχή, λέει ο Πλούταρχος, όλος ο πλούτος των εκεί κατοίκων στηρίζονταν στην εξαγωγή μουλαριών. Μα για γ' αυξήσουν τον πλούτο τους, έπρεπε να καλυτέψουν τη ράτσα των μουλαριών. Έψαξαν λοιπόν και βρήκαν τις πιο όμορφες, τις πιο δυνατές, τις πιο υπερήφανες φοράδες και τις έβαλαν να διασταυρωθούν με τα γαϊδούρια τους. Όμως οι φοράδες αυτές με κανένα τρόπο δεν δέχονταν να τις καβαλήσουν τα γαϊδούρια. Αδύνατον.

Οι έμποροι μουλαριών έπεσαν σε απελπισία.

Όμως ένας σταυλάρχης, πανέξυμνος, με τεράστια εμπειρία πάνω στην ψυχολογία των ζώων αυτών, βρήκε τι έφταιγε:

Κι αφού απέσπασε τη συγκατάθεση των εμπόρων εφάρμοσε το σχέδιό του. Πήρε λοιπόν τις φοράδες, τις κούρεψε κακάσχημα (χαίτη, τσουλούφια, ουρά, ψαλιδιές παντού), τις άλειψε με βρωμιές, και τις οδήγησε στον παρακείμενο ποταμό. Οι φοράδες, βλέποντας στα νερά την όψη τους, παρέλυσαν. Έπεσαν σε βαριά μελαγχολία. Έχασαν κάθε διάθεση για αντίσταση. Και δεν έφεραν πια καμιά δυσκολία στα γαϊδούρια. Τ' άφησαν να τις πιδούν, όσο ήθελαν, όπως ήθελαν. ←